

Szömörödi Rachel - Mercedes

Amire büszke vagyok

“Azért vagyunk a világon, hogy valahol otthon legyünk benne” - Tamási Áron

Az életben szerintem rengetegen csak úgy dobálóznak azzal a szóval, hogy „büszke vagyok” úgy, hogy igazából nincsenek is tisztába a szószoros értelmével. Az ember sok mindenre, akár mindenkire lehet büszke, viszont, ha valaki nagyon hazafi, a hazájánál büszkébb nem lehet semmire.

A szülőföldhöz való ragaszkodás jelentős szerepet játszik az ember életében, mivel annak függvényében, hogy honnan származik alakul ki a későbbi identitása is. Az otthon tanult nyelv, fent tartott kultúra, avagy tapasztalatok, amely generációról generáción halad mind hozzájárul az ön - és világkép kialakulásához.

Mai világban a számos kultúra tanulmányozása közben rájövök arra, hogy mennyire jelentős a saját szülőföldhöz való kötődés. Elgondolkodtat az, hogy a tény, hogy mennyire lényeges szerepet játszik a szülőföldemhez való ragaszkodás az identitás és a hovatartozás érzés kialakításában.

Ugyancsak a természeti- és szellemi körülményeknek is jelentős szerepük van az identitás kialakulásában. A minket körülvevő tájak, különböző állati- és növényi világok esztétikailag is segítenek az organikus egyensúly kielégítésében.

Évekre visszamenőleg az én kicsi falum „hírnevét” a dohánykertészekről és a paprikakertészekről kapta. A dohánytermesztés segítette anno kitörni a falut a szegénységéből, míg a paprikatermesztés annyira elterjedt, hogy Erdély ellátója lett örölt pirospaprikából.

Térjünk vissza a jelenbe; a halastó, ahova szinte minden évben iskola másként héten - vagy akár csak az osztálytársaimmal elmentünk piknikezni, ami már mára az aradi és temesvári halászosok nagy kedvenc helyévé vált mindig is közel fog állni hozzám. A farm, ahonnan életem legelső macskáját kaptam s ahol életemben legelsőnek ültem lóháton - és tehénháton mindig is szép emlékeket idéz fel bennem akárhányszor valaki szóba hozza előttem a farm létezését. Akárhányszor úgy érzem, hogy egyedül szeretnék lenni a gondolataimmal kérdés nélkül a helyi futballpályát választanám. Lehet érdekesnek tűnhet, de nem maga a sport miatt az a kedvenc helyem, hanem az elzártság és az egyedüllét miatt; távol az emberektől a falu végén számomra a végtelen megnyugvást jelenti.

Viszont, ha bárki is megkérdezné azt, hogy szülőfalumban mire vagyok a legbüszkébb gondolkodás nélkül a Levendula Fesztivált említeném meg. Rengeteg ember azt hiszi, hogy a legtöbb kisebb lakott faluk kihaltak és semmi érdekesség nincs bennük, viszont, ha elengeded a kreativitásod bármi megtörténhet. A Levendula Fesztivál miatt is lett a jelenkorban “hírneve” az eddig eldugott falumnak, így, ha megadódik a lehetőség büszkén dicsekszem azzal, ami van. Falunkban a fesztivál nyáron történik, mivel tavasszal növesztik a levendulát, ami nyárra gyönyörű szépre megnő. Minden évben kivétel nélkül emberek száza jön el hozzánk különböző helyekről, lehet ez Bukarest, Temesvár, Arad, Marosvásárhely, Nagyvárada és így tovább azért, hogy kikapcsolódhassanak a hétvégén.

Sokan úgy vélik a hazára büszke lenni - mai szóval „ciki”, viszont az én véleményem szerint semmi rossz és „ciki” nincs abban, ha a szülőhelyeddel dicsekszel, vagy arra vagy büszke. Rengetegen letagadják, vagy nem szívesen beszélnek arról, hogy honnan származnak a mai világban nagyon elterjedt rasszizmus és zaklatás miatt, ami napról napra és generációról

generációra egyre sűrűbb, így egyre többen tartják azt észszerűnek, ha a származási helyüket titokban tartják, így semmi bántalmazásban nem eshet részük. Saját magamon is megtapasztaltam azt, hogy akár interneten, akár szemtől szemben mennyi bántalmazás érhet, ha arról beszélsz, hogy honnan is származol, mi a szülőfölded.

Mivel én régen, pár évvel ezelőtt nem voltam a legjobb az élőben barátkozásban (- és még a mai napig nehezen megy, de már sokkal könnyebb, mint akkor), ezért internetes játékokon ismerkedtem főként Magyarországi gyerekekkel. Mikor arra került a sor, hogy megkérdezték honnan származom az elején mit sem sejtve elmondtam semmi szégyen vagy félelem nélkül, viszont ez idővel teljesen megváltozott. Idővel azt kezdtem észrevenni, hogy rengeteg sértő hozzászólás érkezik arról, hogy én Romániában élek. Az elején nem annyira vettem magamra, viszont kezdett egyre idegesítőbb és bántóbb lenni a dolog, egész addig míg teljesen magam alatt nem voltam és már az interneten sem mertem barátkozni, mivel féltem, hogy mennyi bántást kapok még azért, mer felvállalom azt, hogy én hol vagyok elhelyezkedve a térképen. Ez az internetes zaklatás egészen addig fajult, míg el nem kezdtem hazudni arról, hogy onnan is származom igazából azért, hogy megfeleljek a társadalmi elvárásoknak és ne kapjam már azokat a bántó szavakat, amiket egy 13-14 éves gyereknek, sőt egyáltalán kortól független gyerekek nem kéne hallania. Egészen biztos vagyok abban, hogy ilyen eset nem csak velem történt meg és rengeteg gyerek tudna még hasonló történeteket mesélni.

A sok bántás miatt, amit kaptam az interneten és élőben is kezdtem saját hazámat megutálni és csak megakartam menekülni innen, alig vártam, hogy 18 éves legyek és elköltözhessenek innen. De ahogy telt az idő egyre jobban kezdtem realizálni, hogy senkinek sem kell megfeleljem, senki miatt nem fogok elköltözni és nem fogom tovább hagyni azt, hogy a származásom miatt megalázzanak ismeretlen emberek. Ezért, hogy ezt megállítsam, nem tettem semmi mást, minthogy büszkén az igazat mondtam, ha valaki kérdezte, hogy honnan származom és azokat az embereket, akik ítélkeztek felettem kiszelektáltam az életemből. Nehéz volt az elején bevallani még saját magamnak is, viszont kezdtem realizálni, hogy ha nem fogadom el azt, hogy én honnan származom és nem leszek a szülőhelyemre büszke, sosem fogok igazán boldog lenni sehhol, hiába költöztem volna el más országba, ugyan úgy kísértett volna életem végéig.

Az „otthon” érzés új értelmet kapott számunkra, amely áthalad a fizikai menedéken, és magában foglalja az érzelmi biztonság és az összetartozás mély érzését is.

Nyilván mindenki egyetért abban, hogy a hazára büszke lenni igen nagy szó viszont annál nagyobb szó az, ha a haza nem a születési helyed, nem a hazád, hanem az úgynevezett „otthont” egy emberben találod meg. Erőteljes szavak, és ez nem feltétlen mindenkire lehet igaz, vagy nem feltétlen lehet még mindenkire igaz. Mindenki elmondhatja magáról azt, hogy van egy otthona, de nem mindenki mondhatja el magáról azt, hogy megtalálta AZ otthonát. Ez az a téma, amiről szívesen beszélgetnék akár órákat is.

Az ember társas lény, mindig is szüksége volt, van és lesz is egy olyan valakire, aki mellette van, mivel, ha nem belebolondulna a magányba. Sokan félnek bevallani azt, hogy egyedül nem boldogok. Mindenki azt a látszatot akarja kelteni, hogy ő mennyire el van egyedül és hogy mennyire nincs szüksége senkire, miközben belülről a magány és az egyedüllét fogja megölni őket.

Amikor azt mondjuk, hogy egy ember lehet számunkra az otthonunk, lényegében azt jelenti, hogy nagyon közel áll hozzák, és biztonságot, szeretetet, melegséget nyújt nekünk, akárcsak

egy otthon. Egy ilyen kapcsolatban az a legfontosabb, hogy mindkét fél elfogadja a másikat, hibáival együtt, mivel ez segít abban, hogy megértsük a másik gondolatait és érzéseit.

Egy ember, aki otthonként szolgál, gyakran olyan személy, aki inspirál minket, támogat minket, és aki iránt mély szeretetet és tiszteletet érzünk. Ez a személy gyakran olyan, mint egy menedék a világ zűrzavarában, ahol mindig visszatérhetünk, hogy feltöltődjünk és új erővel folytassuk az utunkat. Tehát az otthon nem csak egy fizikai hely, hanem egy érzés is.

Életem során rengetegszer hittem azt, hogy nekem nem lesz szükségem sem most, sem később senkire, el vagyok én egyedül és csak egy plusz teher lenne, ha valaki lenne mellettem. Nem hittem abban, hogy valaha is megtalálom azt az embert, akiről elmondhatom azt, hogy nekem az otthon Ő jelenti, nem az a hely, amit a személyi igazolványomon ír. Mielőtt ez a bizonyos ember belépett volna az életembe mindig mást kerestem, sosem éreztem azt, hogy mellette sok ideig el tudom képzelni magam, vagy hogy azt érezem már nem kell más. Sokáig azt hittem velem van a probléma, hogy nem tudok valaki mellett megállni, viszont ahogy ez az illető az életembe lépett éreztem, nincs másra szükségem.

Mondhatják azt, hogy „még fiatal vagy, előtted az élet még bármi megtörténhet” tudom és érzem, hogy nekem Ő nyújtsa az otthont és senki más nem fogja tudni ugyan úgy éreztetni velem azt a szeretetet ahogy Ő. Mikor megkérdezik, hogy nekem hol van az otthonom, a válasz a fejembe minden alkalommal az, hogy nem egy hely az otthonom, hanem egy ember, viszont ezt sem mondhatom mert rengeteg ember belém kötne és kezdne vitatkozni azzal, hogy mégis hogyan lehetne egy ember az otthonod, az nem lehetséges és hasonlók.

Minden újszülött gyermeknek az édesanyjuk az otthonuk, kivétel nélkül. Ezalatt azt értem, hogy az édesanyjuk adja meg nekik mind azt amire szükségük van, a kisgyermek az édesanyjuk karjaiban érzik magukat biztonságban és szeretetben. Valahogy hasonló érzés az is, mikor életed során találod meg azt az embert, aki mellett ugyan úgy érzed magad, mint egy újszülött az anyja karjai közt.

Hihetetlen érzés az, mikor tudod, hogy olyan ember van melletted, aki feltétel nélkül szeret, elfogad, sosem ítélné rajtad és ott van melletted jóban és rosszban is. Tudod, hogy mindig számíthatsz rá, hiszen akár még az éjjel közepén is felhívhatod tudod, hogy ő még akkor is felvonná a telefont meghallgatna és segítene neked ott, ahol csak tud, amiben csak tud. Sokan nem hisznek a lelkitársakban, sokan azt mondják butaság, de ha tényleg megtalálod azt, akivel el tudod képzelni az életed rájössz, hogy még is csak létezik az az érzés, hogy az otthon nem egy fizikai ház, hanem egy ember.

Összefoglalva az otthonunkhoz, szülőföldünkhöz való kötődés szerves szerepet játszik abban, hogy az identitásunk milyen irányba is fejlődik. Ezen keresztül van meg a kötelék a minket körül ölelő közösségünkkel is. Emellett a szülőföld segíti a meghatározásunkat és az örökségünket, ami meghatározza a származásunkat és a kilétünket, amit majd tovább adhatunk a jövő generációnak.

Az otthon érzet megtalálása egy emberben pedig a megnyugvást és a biztonságban levést jelenti. Elsőnek lehetetlennek tűnik viszont, ha az otthont nyújtó személy képes olyan érzetet átadni, mint egy olyan otthoni nyugodt körülmény, az életben senki és semmi másra sem lesz szükséged, mivel a lelked egy nyugodt stádiumban van.